

ved, men medens det kan have Interesse, hvis man graver en begravet By ud eller en Kæmpehøj, hvor en gammel Konge ligger begravet, har det mangan Gang ingen som helst Interesse i en lille Straffesag at forfølge vedkommendes tidligere Liv helt tilbage, fra han blev født og opdraget, og lægge det frem. Og det skal Kommunerne betale, naar det sker i den Hensigt at oplyse Retssagen. Man kan sige, at enhver Rets-sag naturligvis skal oplyses saa godt som muligt, men der er noget, der hedder rimelige Grænser, og jeg har Indtryk af, navnlig naar jeg ser paa de Omkostninger, som paa-lægges Kommunerne derved, at man gaar meget, meget videre, end Samfundet er interesseret i. Jeg henstiller til den højt-ærede Minister i sine Sparebestræbelser at overveje, om der ikke her kunde sættes en Bremse paa, saa man kan komme dertil, at man, naar man har faaet at vide, at der er sket en Forbrydelse, og hvori den bestaar, og man har Forbryderen, siger: Færdig! Saa faar han sin Dom og saa ikke mere, ikke al denne Graven op, som om det var et historisk-videnskabeligt Arbejde, man havde for.

Jeg kunde i denne Forbindelse ogsaa have Lyst til at henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa Instruksen til Statspolitiet om, at det i videst muligt Omfang paa eget Initiativ skal søge at opspore For-seelser. Det er dog vist ikke i Samfundets Interesse, at Statspolitiets menige Medlemmer faar en saadan Sporhundsopgave, som ligger i denne Instruks, og det er ganske sikkert heller ikke billigt for Staten og i sidste Instans for Kommunerne.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg takke for de velvillige Udtalelser, der er fremsat om Lovforslaget. Jeg er enig med det ærede 7de tingvalgte Medlem (J. V. Christensen) og for Resten ogsaa med det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) i deres Bemærkninger om, at det er paa Tide at faa Lovforslaget vedtaget i en saadan Skikkelse, at vi kan lade Loven optrykke; den er uhaandterlig for Jurister og ganske umulig at operere med for private.

Derimod var jeg, om jeg saa maa sige selvfølgelig, ganske uenig med det ærede 10de tingvalgte Medlem (Lewinsky). Jeg synes, at de Betragtninger, som det ærede Medlem gjorde gældende, var noget ved Siden af. Det ærede Medlem saa paa Umiddelbarhedsprincippetets Betydning. Jeg er fuldt ud enig med det ærede Medlem i, at Umiddelbarhedsprincippet har stor Be-

tydning og bør have det, og min Interesse for det er absolut ikke formindsket, selv om jeg med Hensyn til Søndre Landsret har skiftet Anskuelse. Det synes jeg ogsaa, det ærede Medlem maa indrømme, idet Forslaget om at forhøje Sagsgenstandens Værdi fra 800 til 2 000 Kr. jo er stillet, fordi jeg mener, at netop paa den Maade faar vi Umiddelbarhedsprincippet gennemført.

Endvidere sagde det ærede Medlem, at det kunde jo ikke hjælpe at spare, naar det blev dyrere for Befolkningen. Det er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem i, men vi gør det netop her billigere for Befolkningen, thi jo mere vi lægger hen til Underretterne, desto billigere bliver det for Befolkningen. Netop de to Formaal, som det ærede Medlem gør sig til Talsmand for: at det skal gøres billigere for Befolkningen, og Umiddelbarhedsprincippet, er mine Hovedargumenter for Gennemførelsen af Lovforslaget, som det her foreligger, og saa maa det ærede Medlem kunne forstaa, med hvilken Sorg jeg hører netop de to Argumenter anvendt imod mig. Hvis jeg ikke havde hørt Konklusionen af det ærede Medlems Foredrag, vilde jeg have takket det ærede Medlem og sagt, at vi var fuldstændig enige, men Konklusionen kom efter min Mening fuldstændig i Strid med Præmisserne.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa, at vi vilde faa flere Appelsager. Ja, det kan godt være, det ærede Medlem har Ret, men en Sag er nu en Gang langt lettere at afgøre som Appelsag end i første Instans, for der hører jo andet til end selve det at afsige Dommen; der hører et stort forberedende Arbejde til, og naar en Sag bliver afgjort ved Underretten, bliver det forberedende Arbejde jo gjort ved Underretten. At man saa har forskellig Vurdering af det juridiske, er en Sag for sig, men det tager ikke saa lang Tid som selve det store Arbejde at fremskaffe det praktiske Grundlag.

Derfor overbeviste det ærede Medlem mig ikke om, at det, der foreligger her, er forkert. Det ærede Medlem sagde, at det rimeligvis var Nedsæringsbacillen, som nu ogsaa havde angrebet mig. Nej, det er ikke rigtigt. Jeg haaber, at det ærede Medlem altid vil være villig til at erkende, at Staten skal spare i de Tilfælde, hvor det ikke har noget berettiget Formaal at give Penge ud, og det er netop mit Synspunkt, at her har det ikke noget berettiget Formaal, naar Sønderjyderne oven i Købet selv siger, at denne Ret har ikke noget at bestille. Dette